

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 315/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľa (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného WEBBER LEGAL, s.r.o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, proti postupu Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/4/2019 a postupu Krajského súdu v Nitre v konaniach vedených pod sp. zn. 25Co/73/2020 a sp. zn. 25Co/52/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecných súdov v konaniach označených v záhlaví. Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/4/2019 bez zbytočných prietahov a priznal mu finančné zadostučinenie vo výške 5 250 eur (obomi súdmi spoločne a nerozdielne), ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom č. k. 6C/4/2019-363 z 21. januára 2020 žalobu sťažovateľa (z 22. januára 2019) o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby zamietol (výrok I), žalobu o určenie, že účinky udeleného príklepu v dobrovoľnej dražbe zanikajú príklepom licitátora 28. septembra 2018, taktiež zamietol (výrok II) a sťažovateľa (žalobcu) zaviazal povinnosťou zaplatiť žalovaným 1 až 3 náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok III).

3. Krajský súd uznesením č. k. 25Co/73/2020-439 zo 7. augusta 2020 odmietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku súdu prvej inštancie a žalovaným 2 a 3 priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Okresný súd uznesením č. k. 6C/4/2019-494 z 13. novembra 2020 priznal žalovanému 3 náhradu trov prvoinštančného konania vo výške 5 626,54 eur a odvolacieho konania vo výške 1 126,62 eur, uznesením č. k. 6C/4/2019-498 z 13. novembra 2020 priznal žalovanému 2 náhradu trov prvoinštančného konania vo výške 3 374,90 eur a odvolacieho konania vo výške 675,97 eur a napokon uznesením č. k. 6C/4/2019-502 z 13. novembra 2020 žalovanému 1 náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania nepriznal.

5. Proti uzneseniu krajského súdu zo 7. augusta 2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 25Co/73/2020-626 z 27. januára 2022 podal sťažovateľ dovolanie a Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 9Cdo/63/2022-644 z 29. marca 2022 predmetné uznesenia krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Rozsudkom č. k. 25Co/52/2022-661 z 13. júla 2022 odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným 1 až 3 priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 31. augusta 2022.

7. Následne pristúpil okresný súd k vyčísleniu trov konania, a to tromi uzneseniami vydanými vyššou súdnou úradníčkou 23. októbra 2024. Uznesením č. k. 6C/4/2019-720 žalovanému 1 nepriznal proti sťažovateľovi náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania; uznesením č. k. 6C/4/2019-724 zaviazal sťažovateľa povinnosťou zaplatiť žalovanému 2 sumu 621,85 eur z titulu náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania a uznesením č. k. 6C/4/2019-729 sťažovateľa zaviazal povinnosťou zaplatiť žalovanému 3 sumu 610,52 eur z titulu náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

8. Proti uzneseniam okresného súdu č. k. 6C/4/2019-724 a č. k. 6C/4/2019-729 z 23. októbra 2024 podal sťažovateľ 7. januára 2025 sťažnosť, proti uzneseniu č. k. 6C/4/2019-729 podal sťažnosť aj žalovaný 3.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Porušenie označených práv sťažovateľ vidí v tom, že (i) po dobu takmer 3 rokov a 9 mesiacov od právoplatného skončenia veci nebol súd prvej inštancie schopný právoplatne rozhodnúť o výške náhrady trov konania, (ii) ak medzičasom rozhodol, tak sťažovateľ poukazuje na to, že rozhodnutie môže najskôr nadobudnúť právoplatnosť až dňom doručenia obom sporovým stranám, a teda aj v takomto prípade sťažovateľ zastáva názor, že jeho označené ústavné práva boli a sú porušené a porušované a ústavný súd môže a musí zohľadniť aj to, ak by medzičasom súd prvej inštancie rozhodol, že nerozhodnutie o výške náhrady trov konania po dobu takmer 3 rokov a 9 mesiacov porušuje označené práva sťažovateľa, (iii) sťažovateľ je toho názoru, že jeho všetky označené práva boli porušené a ústavný súd môže rozhodnúť, že práva sťažovateľa boli porušené, ak by aj podal ústavnú sťažnosť po vydaní rozhodnutia o sťažnosti alebo po doručení rozhodnutia o sťažnosti, pretože vydanie alebo doručenie rozhodnutia po takmer 3 rokoch a 9 mesiacoch neznamena, že by jeho ústavné práva okresný súd svojou dlhodobou nečinnosťou neporušil a súd by nemohol

rozhodnúť, že práva sťažovateľa porušené boli. V tomto kontexte sťažovateľ navrhuje prieskum celého napadnutého konania aj v prípade, ak už medzičasom bolo vydané alebo doručené rozhodnutie o náhrade trov konania (o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu vyššej súdnej úradníčky).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03), čo umožňuje preskúmať ich namietané porušenie spoločne. Pri rozhodovaní o sťažnostiach pre porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ústavný súd vychádza z toho, že jeho účelom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu, pričom k odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 171/2020).

11. O zjavnú neopodstatnenosť ide, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Ani ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, II. ÚS 129/06) a taktiež nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 149/02, III. ÚS 92/03, 4 II. ÚS 118/2014). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016, II. 59/2019). Prístup ústavného súdu nie je špecifickým ani z komparatívneho pohľadu, zohľadňujúc najmä judikatúru ESLP. Okrem toho jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa.

12. Dopytom na okresnom súde ústavný súd zistil, že sťažnosti podané sťažovateľom a žalovaným 3 proti uzneseniam okresného súdu vydaným vyššou súdnou úradníčkou (bod 8 tohto rozhodnutia) boli uznesením okresného súdu č. k. 6C/4/2019-799 z 11. mája 2026 vydaným sudcom zamietnuté. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 27. mája 2026.

13. Aj pri akceptácii argumentácie sťažovateľa týkajúcej sa celkovej dĺžky konania do jeho právoplatného skončenia (čím bola odstránená právna neistota sťažovateľa bez ohľadu na jeho skorší priebeh na súdoch rôznej inštancie) a aj vo vzťahu k vyčísleniu náhrady trov už právoplatne skončeného konania vo veci samej ústavný súd zohľadnil, že v čase podania ústavnej sťažnosti

už bola miera právnej neistoty sťažovateľa značne eliminovaná, a to tým, že vo veci samej bolo právoplatne rozhodnuté (žaloba sťažovateľa bola zamietnutá) s tým, že právoplatne bolo rozhodnuté aj o náhrade trov právoplatne skončeného konania ako celku (vo všetkých inštanciách). V čase podania aktuálnej ústavnej sťažnosti bol teda sťažovateľ v stave právnej neistoty, len čo sa týka výšky náhrady trov konania (bod 7 tohto rozhodnutia), ktoré má zaplatiť protistrane. O ich výške bolo okresným súdom rozhodnuté 11. mája 2026 (neprávoplatne), teda týždeň pred podaním ústavnej sťažnosti sťažovateľom, a v čase jej predbežného prerokovania ústavným súdom už aj právoplatne (27. mája 2026), čím je napadnuté konanie ako celok právoplatne skončené a právna istota sťažovateľa vo všetkých častiach konania definitívne nastolená.

14. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ podaním ústavnej sťažnosti nekonal v snahe svoje právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ochrániť, ale jeho postup nasvedčuje využitiu celkovej dĺžky napadnutého konania okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu v záujme dosiahnuť priznanie čo najvyššej materiálnej kompenzácie. Materiálna kompenzácia porušeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je len sekundárnym, nie primárnym dôsledkom jeho porušenia a jej priznanie je viazané navyše na vyslovenie jeho porušenia za súčasného skutkového zistenia o pretrvávajúcom stave právnej neistoty v dôsledku neskončeného sporu (IV. ÚS 617/2021). Uvedenému nasvedčuje aj skutočnosť, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť až po roku a štvrt' od podania sťažnosti proti uzneseniam okresného súdu vydaným vyššou súdnou úradníčkou s vyčíslením výšky náhrady trov konania, ktoré má uhradiť protistrane, v čase, keď už bolo možné očakávať rozhodnutie, čo sám sťažovateľ uvádza aj v ústavnej sťažnosti.

15. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

16. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu